

1839.

1729, 110
Q. D. B. V.

112

DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS

SISTENS

QVÆSTIONES
QVASDAM ILLVSTRES
TAM IN FORO
QVAM CATHEDRA DIVEXATAS.

QVAM

CONSENTIENTE

ILLVSTRI JCTORVM ORDINE

SVB PRÆSIDIO

DN. TOBIÆ JAC. REINHARTH,

JCTI, SACR. PALAT. CÆS. COMIT. JURID. FACVLT. ASSESSORIS ET COD.
PROF. PVBL. ORD. CIVITAT. STNDIC. ET CONSVL.

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE JVRE HONORES
RITE CAPESSENDI

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI

DEFENDENDAM SVSCIPIET

ANTHONIVS VOLCKMARVS
SCHVCHARTVS,

ADVOCATVS,

Gunderslebie Thuring.

DIE XXI. OCTOBRIS, MDCC XXIX.

ERFORDIÆ,

Litteris GROSCHIANIS, Acad. Typogr.

Q. D. B. V.

QVÆSTIO I.

An preces primariae sacratissimi Imperatoris ex parte Precistae sint cessibiles?

§. I.

Acrae Caesareae Majestati Jus primariarum precum, cum quibus vulgo die sogenannten Panis-Brieffe male confunduntur, ita competere, ut in Episcopatibus, subjectivè Capitulis, vel Monasteriis Imperii tam mediatis quam immediatis personam idoneam ad beneficium ecclesiasticum primo vacaturum praesentare queat, neminem fore, confidimus, qui facile vocet indubium.

A 2

§. II.

§. II.

Non minus liquidum esse existimo, hodie ab Imperatore eiusmodi Jus ex proprio Jure citra indultum Pontificis ita exerceri posse, ut precista, intra mensem à die notitiæ, præbendam esse vacantem, Capitulo preces suas exhibens ab eodem recipi debeat, sive beneficium in mense Papali, sive capitulari vacaverit, postquam scil. illud jus eidem per Pacem Westphalicam *Art. V. §. 18.* expresse fuit confirmatum, prout contra cujusdam CONRADI OLIGENII s. potius JUSTI FONTANINI principia satis perspicuè doctæque ostensum legimus apud L. B. de LYNCKER, CORTREJUM atque GRIEBNERUM.

§. III.

Pari modo extra controversiam hodiernum esse puto, ut in Capitulis protestantium sive mediatis sive immediatis, modo dictæ preces Cæsareæ obtineant, ita quidem, ut in his in quibus Cæsar olim illas exercuit eas indistincte, in illis vero quatenus in termino critico *Kalend. Januarii 1624.* in eiusdem possessione fuerit, habita tamen in utrisque religionis ratione, exercere queat. Idem quoque Jus in Capitulis sexus sequioris AVGVSTAM ex indultu Imp. exercere, usus & observantia comprobatur.

§. IV.

Sed hoc ab omni dubio non vacat, utrum precista impetratos à Cæsare preces per cessionem in tertium valide transferre queat?

Affirmativam sequuntur fere plerique Juris publici Doctores, quos inter HERMESIUM *fasc. J. P. Cap. XI. qu. 52. n. 61.* AHASV. FRITSCHIUM *de Imper. prim. prec. Ju-
re.*

re qu. 4. n. 18. STRYCKIUM *de expectantia* Cap. 5. n. 42.
sequ. BÖHMERUM *de Jur. Eccl. protesi.* L. 3. T. 8. §. 20.
 SCHRÖTHERUM *Diff. de Jure Prim. prec. Jenæ 1669. habita*
C. 1. §. 12. in f. STRUVIUM *Jur. publ. prud. Cap. 10. §. 19.*
in f. nominasse sufficit.

§. V.

Verum enim vero huic thesi haud levia obstant dubia; *Primo* enim repugnare videtur ejusmodi cessio precum, ipsi naturæ & indoli earundem; siquidem preces extra dubium ad modos conferendi beneficia extraordinarios referuntur DN. BÖHMER *de Jure eccl. protesi.* L. 3. T. 5. §. 99. ac ita sunt comparatæ, ut præjudicium quoddam ordinariorum collatorum, quibus de jure suo aliquid decedit, conjunctum habeant, adeo ut magis pro talibus, quæ sunt juris odiosi, quam favorabilis habeantur, ac per consequens restringi potius quam per cessionem de persona in personam extendi debeant. *Cap. odia de R. J. in 6to. Secundo:* quod proprietate Rescriptorum expectantiæ in certam quandam personam de beneficio quodam proxime vacaturo directorum gaudere videantur, per ea quæ docet ESPENIUS *Jur. eccles. univers. P. 2. Tit. 25. §. 22.* Imo privilegium quoddam personæ in se contineant. Jam vero Rescripta ad certam personam directæ & jura inde quaesita, illam personam in Rescripto nominatam transgredi non possunt, adeoque nec validè cedi. BRUNNEM. *Consil. 152. no. 13.* ac de personali privilegio constat, illud intra personam stare, cum ea extingui & intercedere NIC. HERT *de transit. privileg. person. ad alios §. 1. & 13.* Cum in omnibus causis id observetur, ut ubi per-

sonæ conditio locum facit beneficio, ibi deficiente eâ, beneficium quoque deficiat *per L. 68. ff. de R. I. junct. L. 196. ff. cod. Titl. & Cap. sane 9. X. de Privileg. Tertio.* de illis quæ non sunt ad hæredes transmissibilia communiter prædicatur quod necsint cessibilia TIRACQUELL *de Retractu lignag. §. 26. ql. 1. n. 17.* eo quod facilius aliquid in successorem universalem transferatur quam particularem, qualis est cessionarius. FRANZK. *L. 1. Resol. 14. n. 7. p. 271.* Quarto Præbendæ seu beneficia, quæ sunt objectum primariorum precum, sunt res extra commercium, de quibus precistæ tanquam privato nulla potest competere dispositio, ergo nec cessio.

§. VI.

Sed quo minus affirmativæ sententiæ accedamus; ex antea adductis dubitandi rationibus non convincimur. Neque enim (1.) expressa lex vel consuetudo adest, qua primariorum precum cessio, in personam qualitatibus statutariis præditam, præcistæ est prohibita; quin potius (2.) pro quolibet precista cedente præsumtio voluntatis Imperatoris concedentis toties in regula militat, quoties in ipsis precibus cessio eidem non est interdita. Jam verò (3.) facta cessionis interdictio (nam expressam in precibus deesse supponimus) eo minus præsumenda, quo magis preces Imperatoriæ nil nisi gratiam, favorem & beneficium in se continent, quales principum concessionibus juxta *L. 3. ff. de Constit. Princip.* ex natura sua & indole ita sunt ampliandæ, ut intelligantur plenissimè hæctenus voluisse favere & consuluisse privilegiato, ut quovis modo concessâ gratiâ

tiâ vel privilegio uti queat ejusve effectu gaudere, non tantum in propriâ personâ, sed etiam per cessionem, quippe quæ sæpius privilegiato est expeditior & favorabilior SCHILTER *Exerc. ad ff. 30. §. 69.*

§. VII.

Quemadmodum vero ex tacita & præsumta summi Imperatoris voluntate, quæ ex indole Precum colligitur, cessionem ita subsistere diximus; ita multo minus de ejus validitate tunc dubitari potest, si de *expressa* invictissimi concedentis voluntate constet; Quales preces ab Imper. JOSEPHO gloriosissimæ memoriæ Ao. 1707. die 2. Julii acceptas tulit *L. B. de Haldenberg* quas Rev. Capitulo *SS. Simonis & Jude*, quod Goslaricæ est, pro obtinendo Decanatu ibidem tunc temporis vacante exhibuit.

§. VIII.

Rationibus vero dubitandi superius in contrarium adductis facile responderi poterit. *Primum* enim quod attinet, non sequitur? Preces ex parte capituli quodammodo sunt odiosæ, Ergo cedi nequeunt; Neque per cessionem precum majus detrimentum vel præjudicium accrescit Capitulo, quam antea ex ipsis precibus habuit. *Nec secundo* sequitur: Preces se habent instar Rescripti vel privilegii personalis, ergo cedi non possunt; quasi vero omnia jura ex rescriptis competentia, vel privilegia personalia, indistincte cessionis sint expertia, etiam si de intentione Principis rescribentis vel privilegium concedentis expressâ aut tacitâ aliter constet. Porro cum
mul-

multa competant, quæ morte alicujus finiuntur, de quibus tamen vivus valide disponit *tertia* dubitandiratio per se corrui; ad *quartam* vero respondetur: A præbenda ipsâ s. beneficio, ad preces non valere consequentiam; Deinde *ex Cap. 4. X. de Renunciat.* constat, ipsarum præbendarum & Canonicatum resignationes in favorem tertii cum consensu superioris validè fieri posse; quidni ergo etiam, cessio precum Imperatoriarum in favorem tertii cum voluntate invictissimi concedentis expressâ vel tacitâ subsisteret, præfertim cum teste Dn. STRUVIO in *Jur. publ. C. 10. §. 19.* precistis jus cedendi preces, ex eiusmodi more resignandi beneficia ecclesiastica competat.

QVÆST. II.

Utrum postulatus administrator seu Episcopus Aug. Conf. addictus sui Antecessoris conjugii ad constituendum vel præstandum dotaliticium in bonis ad Episcopatum pertinentibus, pro dote illatâ, & in Episcopatum versa teneatur?

§. I.

Dotaliticium jure feudali plane esse incognitum, sed moribus saltem inter nobiles fuisse introductum, ita ut mulier pro dote illatâ & in feudi utilitatem versâ, jus ex feudo illud exigendi habeat, itemque in Principatibus & aliis feudis regalibus obtinere in tantum, ut eiusmodi dotalitii constitutio ad onera

onera ipsum Principatum afficientia referatur, ex iis quæ tradit *ITTERVS de feud. Imper. Cap. 18. §. 11.* Sed utrum idem de Episcopatibus sive feudis imperii ecclesiasticam dignitatem annexam habentibus intuitu conjugis Episcopi seu postulati administratoris statuendum sit, non adeo liquidum est.

§. II.

Affirmativam qui tuentur, hæcce potissimum moventur ratione: quod Episcopis Aug. Conf. uxores habere, ac per consequens dotem accipere eamque in Episcopatum convertere omnino liceat. Unde statim ad dotalitii petitionem & exactiorem ex parte uxoris jus, & ex parte mariti imò successoris obligatio ad ejus tanquam oneris feudalis præstationem nasceretur. Cui sententiæ, si cum consensu Capituli ab Episcopo dos accepta & in rem Episcopatus versa sit, ad stipulari non dubitamus; At in casu deficientis consensus Capitularis, negantium Castris accedimus, vel hac unica moti ratione, quod dotalitium ex solis moribus ad onera feudi, ad quorum præstationem successor obstringitur, pertineat, atqui hi mores intuitu feudorum Imperii ecclesiasticorum sunt incogniti. Neque licentia habendi uxorem Episcopis Protestantibus competens ipsam naturam feudorum ecclesiasticorum, quæ sine consensu Capituli nulli oneri subijci valent, quam quæ Imperio aut ex alia ratione naturali debent, immutare potuit; Atque ex hoc quoque fundamento neque Capitulum invitum ad consentiendum teneri arbitramur;

B

§. 3.

§. III.

Sed cave existimes, eiusmodi coniugem postulati administratoris dotem sine consensu Capituli illatam & in utilitatem Episcopatus reverâ versam amittere; Ratio enim, quæ absolvit successorem à dotalitii constitutione, nullatenus impedit, illatæ & in rem Episcopatus versæ dotis à successore repetitionem, ad quam præstandam successor & Capitulum vel ex naturali quadam ratione omnino tenentur; Cum iniquissimum foret uxorem & dote carere debere & dotalitio, Episcopatum vero ejusve successorem cum damno viduæ fieri locupletiozem, modo hæc, illationem realiter esse factam, ostendere possit, ad quod, si cum filio res sit, vel sola mariti confessio sufficiet, ita ut ad ipsius versionis probationem, ostensâ ita solâ illatione, secundum communem DD. traditionem, non teneatur. Vid. STRYCK de *Success. ab inest.* Dissert. 4. §. 10. & 11.

QVÆSTIO III.

An matrimonium cum avunculi vidua sit dispensabile?

§. I.

Affirmativam ut defendamus sequentibus rationibus convincimur; quarum *Prima*, quod Jure Naturæ talismodi conjugium nullatenus sit prohibitum; teste GROTIUS de *Jure B. & P. C.* 5. §. 14. & PUFFENDORF de *J. N. & Gent.* L. 6. C. 1. §. 35. *Secunda*, quod neque jure divino revelato ullibi talis prohibitio *expressis verbis* ostendi possit. *Tertia*, quod à pro-

prohibito Conjugio cum patris vidua *Lev. 18. v. 14. cap. 20. v. 21.* ad conjugii prohibitionem cum avunculi vidua eo minus valeat consequentia quo *quarto* certius, quod dicta sacrae scripturae loca non gradus, sed personarum tantummodo ibi expressarum prohibitionem respiciant, de LYNCKER in *Analect. ad Struv. S. I. C. de Rit. Nupt. §. 38.* STRYCK de *Diff. Sponsal. Sect. 5. §. 20. §. 21.* ac ita *quinto* à prohibitâ personâ in lege positivâ divinâ, ad prohibitionem ejusdem gradus toties validè concludi nequeat, quoties non alia quaedam ratio moralis vel naturalis, (ut e. g. in linea recta in nuptiis cum avia) concurrat; Neque *sexto* in regulâ argumentum à paritate rationis in illis, quæ meri juris positivi sunt, cum à voluntate legislatoris simpliciter pendeant, procedat. EVERHARD *L. 13. top. legal. n. 12.* Nec porro *septimo* respectus parentelis ratione avunculi viduæ quicquam operari valeat, quippe quæ extra nostram familiam existit, eiusmodique respectus per se neque moralis est, neque naturalis. Nec denique *octavo* generalis illa regula prohibitiva, quæ extat *Lev. 18. v. 6. ne accedas ad carnem carnis tuæ, ultra parentum, liberorum & fratrum coniugia, de quibus à v. 7. usque 11. dict. Cap. jure* extendi queat.

§. II.

Hac itaque hypothesi stante; cessare sc. heic prohibitionem divinam, per se sinit contactarium; quod matrimonium cum avunculi vidua, contra prohibitionem, quæ super est, humanam, sit dispensabile; Idem, sentientibus pluribus Collegiis Jurid. e. g. JENENSI apud RICHTER *Dec. XI. n. 13. 17. §. 29. §. P. 2. Conf. 16.*

n. 8. nec non apud *L. B. de LYNCKER Dec. 343. & 842.*
GIESENSI apud *B. NIC. HERT. Consil. 331.* & nostrâ
 Facultate *ERFFVRTHENSI* quæ præterit. *Menf. Sept.*
a. c. versus Gûngrode novissime ita respondit.

QVÆSTIO IV.

Utrum contra juramentum in litem ab actore
 præstandum vel prælitum ex parte Rei ad-
 mittatur probatio in contrarium?

§. I.

Fluctuantes circa hancæ quæstionem prostant
 Doctorum Sententiæ, quibusdam negativam,
 aliis vero affirmativam propugnantibus, quo-
 rum dissensus videri potest apud *B. STRYCKIVM de*
Cautel. Furamentor. P. 3. Sect. 3. Cap. 3. n. 380. sqq. Nos
 posteriori distinguendo accedimus, ita quidem ut (1.)
 eiusmodi probatio non contra juramentum in litem
affectionis, sed saltem *veritatis*, admittatur, (2.) probatio-
 nes evidentes ex parte rei prostant; & quemadmo-
 dum satis superque hancæ sententiam in *L. 11. & L.*
4. §. 3. ff. de Furam. in litem: fundatam esse existima-
 mus, cum rectè *Dn. LVDOVICI in doct. ff. tit. de in*
lit. jurand. §. 7. dictos textus non ad affectionis, sed *ver-*
itatis juramentum pertinere docuerit; deinde etiam
 juramentum in litem pro legali habeatur, contra quod
 contraria probatio non respuitur. *CARPZ. P. 1. C. 15.*
§. 4. & in Processu Tit. 12. A. 4. n. 28. seq. ita novissime
 juxta hæcæ principia inclutam nostram Facultatem
 Juri-

Juridicam Erff. *Mens. Septembr. a. c.* ad requisitionem *illustr. Regim. Halberstad.* in causa *Obristin von Schlotheim* contra *Cammer-Herrn von Mahrenholz* pronunciaſſe meminimus. Quod autem non idem de juramento in litem affectionis statuamus, hæc est ratio, partim quod contraria probatione per impossibile ostendi nequeat, quod jurans talem affectionem non habuerit; partim, quod per rejectionem probationis dolus rei, qui rem restituendam perdidit, vel deterioravit, eo magis coerceatur, pœnamque, cujus speciem juramentum hoc in litem per se involvit, sentiat.

QVÆST. V.

Utrum ex literis Cambialibus quibus e. g. Lipsiæ solutio Creditori certo die stylo Cambiali promissa, contra debitorem statuto tempore & loco non solventem, in loco domicilii, quo Jus & Processus Cambialis in usu non est, Cambiali Processu cum effectu agi possit? An vero secundum Statuta domicilii executivè saltem contra ipsum experiendum sit, tanquam ex simplici Chirographo?

§. I.

Qvæstionis hujus spinosæ membri primi sententiam ajentem, posterioris vero negantem tuebimur. Statim vero apparet, quoad modum procedendi cambialem & executivum haud parum intercedere

dere discriminis, quod sicut in compendio exhibuit Dr. BARTH. in *Hedog. for. Cap. 4. §. 1.* ita inter alia hoc saltem brevitatis ergo adduxisse nobis sufficiat, quod in processu cambiali exceptio non numeratæ pecuniæ omnino exulet, cum illa è contrario in executivo processu contra simplex Chirographum cum privilegio oneris probandi translato intra biennium locum obtineat. Fac ergo debitorem cambialem Lipsiæ non solvisse, ita ut creditorem contra eundem e. g. Gothæ tanquam in loco domicilii, ubi jus cambiale non est introductum, ex Cambio experiri oportuerit, Reus vero literis cambialibus recognitis, exceptionem non numeratæ pecuniæ ibidem opposuerit, an audiendus sit, quæritur? Id quod negandum existimamus; secundum hypothesin sententiæ supra allegatæ agentis, quam defendendam suscepimus, idque non solum in illo casu obtinebit, si literis cambialibus clausula expresse adjecta: *Ich unterwerffe mich dem Leipziger Wechsel-Recht aller Orthen, auch wo solches nicht eingeführet, sed etiam altero casu, si modo dicto clausula deficiat;*

§. II.

Rationes decidendi hæ sunt (I.) quod debitor cambium Lipsiæ solvendum creditori promiserit, ac per consequens Lipsia locus contractus sit. Jam vero (2) quotiescunque circa actum quendam jura loci contractus cum juribus domicilii seu fori, in quo Reus ex illo contractu convenitur, collidunt, toties ad locum Contractus & ibi vigentia jura est respiciendum, non solum circa actum ipsum, sed & circa ea, quæ ab ipso actu ejusvè natura & indole dependent, eique tanquam

quam effectus necessarius & inseparabilis adherent. MEV. ad *Jus Lubec. quest. pralim. 4. n. 15. ibique alleg. DD. & text.* Atqui cum Lipsiæ contra Cambium juxta jura cambialia ibi vigentia exceptio non numeratæ pecuniæ opponi nequeat. Ergo secundum hæc quoque Jura Gothæ tanquam in foro domicilii Rei conventi, pronuntiari necesse est. Neque (3) causæ est, cur dicas, quod hac ratione Judici fori Domicilii peregrina Jura domesticis legibus contraria obtruderentur, secundum quæ in vitis judicare debeat, quod videretur iniquum. Nam respondetur: Legem naturalem exigere, ut alios suo jure liberè uti patiamur, adeoque etiam ea, quæ ex illo jure validè à nostris subditis suscepta sunt, non evertamus, quin potius, quavis datâ occasione adjuvenus, prout sobrie ratiocinatur B. D. N. TITIVS in *Jur. Priv. L. I. Cap. 10. de Constitut. Statut. §. 10.* Hinc rectè CASP. ZIGLER in *Dicass. Concl. XV. §. 51.* ejusmodi conventionem pro validâ pronunciat, qua partes inter se de omissione juris ordinarii convenerunt, seque alii juri submiserunt, quot toties factum esse censendum est, quoties quis in illo loco, ubi Jus Cambiale viget, per cambium ibidem solvendum alteri sese obligat.

§. III.

Quod si porro ex eodem ZIGLERO cit. *Tract. & loc. §. 49. & 50. item Concluf. 13. §. 30. sequi*, cum celeberr. HERTIO de *Coblis. Leg. §. 70.* nobis opponas: In omnibus illis, quæ ad ordinationem processus judicialis pertinent, jura judicii attendenda esse; Respondemus negando suppositum, in præfenti casu paratissimam executionem cambialem, indeque manentem exclusionem exceptionis non numeratæ pecuniæ formam & ordinationem processus spectare. Utrique enim illa ad ipsum Contractum & merita causæ pertinent; Imò ipsa executio cambialis, quæ ex jure per contractum formato pender, adeoque necessarium consecutivum & inseparabilis ejus effectus est, perindè ac jus ipsum ad contractum spectat, & juxta hujus leges fieri debet.

§. IV.

Ex quo manifestum est, non sine causa Excellent. B. TI-

TIVM

TIVM *in Jur. privat. L. I. Cap. 10. §. 19. & 20. pupugisse HVB*
 BERVM *in post. aff. de Leg. n. 7. quod hic exceptionem præ-*
 scriptionis ad valorem Contractus & ejus merita non per-
 tineat, sed saltem Processum spectare; atque in proposito
 casu recte secundum jura loci, ubi causa ventilata pro Reo
 judicatum fuisse existimaverit. Ad eundem quoque modum
 errasse B. DN. HERTIVM *Tr. de Collis. Legum §. 69. animadverti-*
 mus.

QVÆSTIO VI.

An uxor putativa, ratione dotis marito putativo
 illatæ, privilegio tacitæ hypothecæ cum jure
 prælationis in bonis mariti gaudeat?

§. I.

Affirmativam sequuntur Jctorum plurimi, quos inter
 MANTICAM *de tac. & amb. Conv. L. 11. It. 20. n. 20. seq.*
 NEGVSANTIUM *de pignor. p. 2. m. 4. n. 104. seq. & SCHÜ-*
 TZIUM *in Comp. Lauterb. tit. in quib. caus. pign. vel hypoth. tac.*
Contr. p. 406. brevitatis studio allegasse sufficit. Sed horum
calculo non subscribimus. Inquitur enim prædicta Senten-
tia illo per communem errorem ferè recepto principio,
quod scil. putativo matrimonio omnia privilegia veri matrimonii in-
distincte sint communia, id quod tamen falsum est. Nam sunt
omnes effectus, qui jure communi insunt veris nuptiis, etiam
putativis, ex parte illius Conjugis, qui in bona fide versatur,
in regulâ inesse non negemus; tamen de illis, quæ ex jure
saltem singulari, vel privilegio veris nuptiis tribuuntur, aliud di-
cendum esse existimamus, prout doctiss. JCTUS HERTIVS
Commentation. de putat. matrimon. §. 37. more solito solide de-
dit evictum. Atqui verò jus tacitæ hypothecæ cum præla-
tione ratione dotis illatæ veræ & legitimæ uxori non jure
communi, sed singulari plane & ex privilegio competit. Ergo
illud citra expressam legis dispositionem ad putativam
dotem extendi nequit; Cum nec ob paritatis rationem aut
 iden-

idenditatem privilegia ad personas speciatim non expressas
sint extensibilia. *L. 14. sequ. ff. de LL. Cap. 7. 9. & 20. X. de priviil.*

§. II.

Fac ergo concursum creditorum existere contra mari-
tum putativum; in quam classem uxor ratione dotis suæ
putativæ erit locanda? Rectè classi quartæ inter personali-
ter privilegiatos ante Chirographarios eam ponendam esse
statuisse credimus LAUTERBACHIVM *Dissert. Academ. de privile-
gio Credit. personali simplici §. 31.* Textus satis perspicuos hæc
de re habemus in *L. 74. ff. de Jur. dot. L. 22. §. f. ff. solut. matrim.*
& *L. 17. §. 1. ff. de reb. autb. iud. possid.* ad quos quidem illos,
quoque qui contrarium sustinent, sed male & per errorem,
provocare, in conflictu disputatorio, si opus erit, demon-
strabimus; mirantes interea, qui factum sit, ut prælaudatus
SCHÜTZIVS in *Compendio Lauterbachiano cit. loc. de verâ sententia
auctoris sui LAUTERBACHII ipse deflexerit.*

QVÆSTIO VII.

An in foris Saxonis Leuteratio, cujus profe-
quendæ terminum semel quis legitimè impe-
travit, pro desertâ haberi possit, si, prorogatione
factâ, leuterans alium terminum præfigi
denuo non petierit?

§. I.

Affirmativam tuentur Practicorum Saxoniorum Patres
BERLICHIVS *P. 2. Dec. 211.* & CARPZOVIVS in *Proc. Tit. 17.
n. 45. sqv.* Sed horum rationes minus stringentes
esse, adeoque *Negativam* veriolem esse existimamus non im-
merito. Rationes decidendi si desideres, accipe sequen-
tes. (1) Multiplicatio fatalium ac solemnium tanquam
res odiosa sine expressâ Legis dispositione non est sta-
tuenda. (2) Formam actui à LL. præscriptam vel
C mel

mel rite à Leuterante observatam esse, sufficit. (3) Regula BERLICHII: *quod in actu secundo eadem solennitas requiratur, que in actu primo, & licet mille siant prorogationes, in omnibus ac singulis tamen eadem forma observanda sit, ex propria BERLICHII confessione corrumpit, quando dicit: Quod prorogatio non faciat actum novum sed prorogatum in parili conditione ponat. Jam vero (4) si terminus prorogatus non est censendus pro novo, nec novâ formâ, nec novis solennibus nec fatalibus opus erit.*

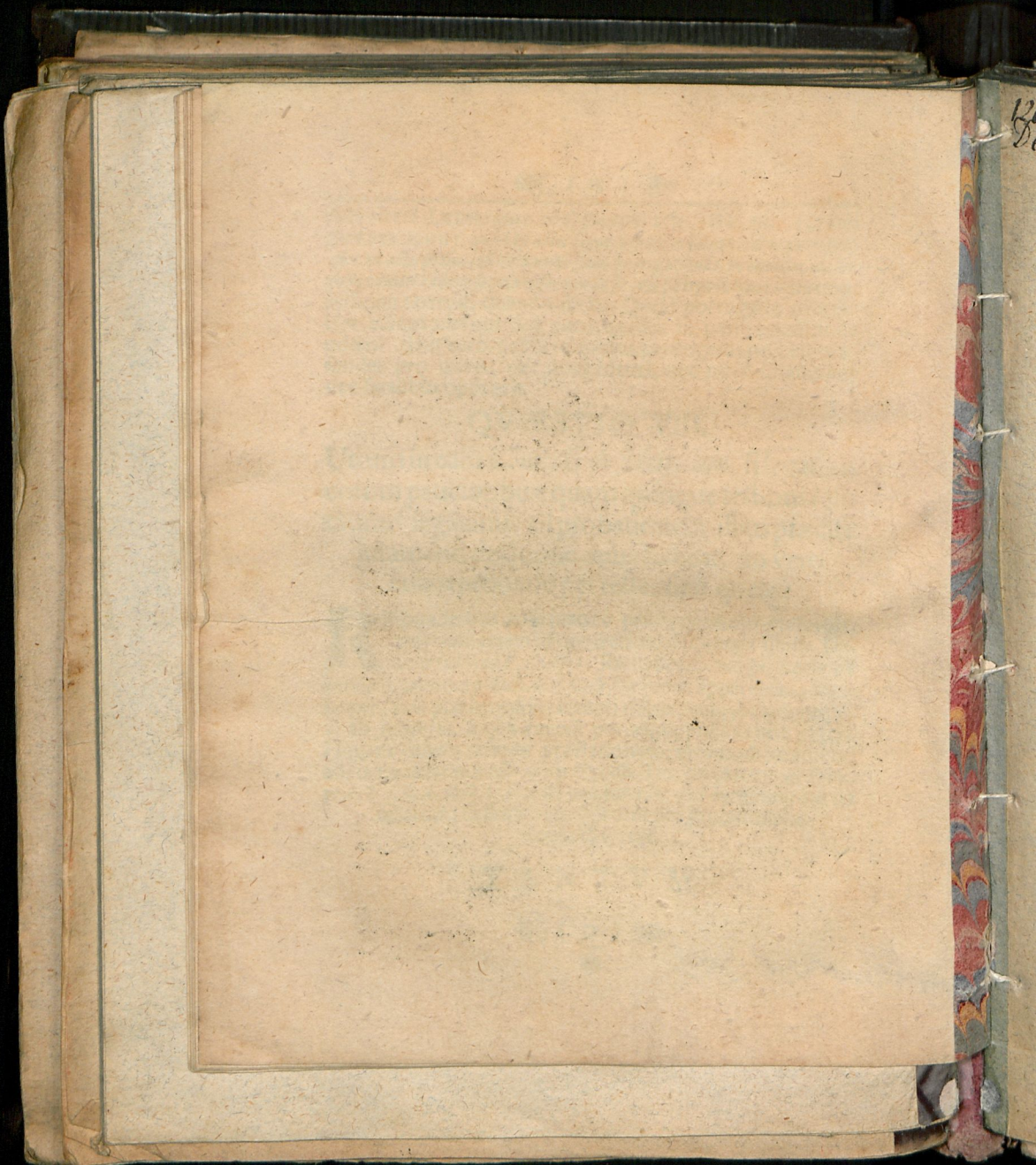
QVÆSTIO VIII.

Utrum in casu *L. ult. C. de fideicom.* si legatariorum paucioribus, quam quinque testibus relicto, legatarius ad probationem illius præcisè juramenti delatione opus habeat, an vero etiam probatio per testes fieri queat?

Respondemus Affirmando prius, negando posterius, quicquid etiam in contrarium deduxerit Illustr. Dn. de WERNHER *P. 3. Obs. 2.* Ratio decidendi primaria ex integro contextu dict. *L. f. C. de fideicom.* apparet satis luculenter, scil. pro formâ juramenti delationem ibidem requiri ab Imperat. à quâ recedi per aequipollens non potest. Hinc ex eadem ratione præstationem, ejusmodi juramenti adeò necessariam esse cum Excell. Dn. GRIEBNERO in *Princ. proc. L. 1. C. 4. Sect. 3. §. 2.* ut nec heredi, cui juramentum ita delatum, defensio conscientie per probationem concedi queat.

T A N T V M.

(X228 2285)

VD
18

ULB Halle

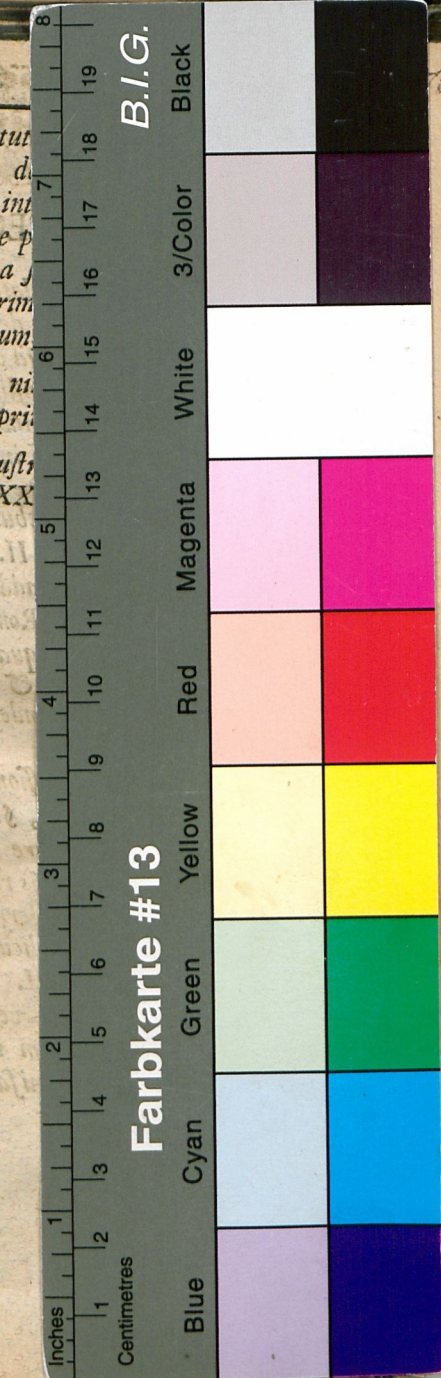
3

007 436 564

1729

1729, 110
Q. D. B. V.

112

DISSERTATIO JURIDICA INAUGURALIS

SISTENS

Q V A E S T I O N E S
Q V A S D A M I L L V S T R E S
T A M I N F O R O
Q V A M C A T H E D R A D I V E X A T A S.

Q V A M

CONSENTIENTE

ILLVSTRI JCTORVM ORDINE

SVB PRÆSIDIO

DN. TOBIÆ JAC. REINHARTH,

JCTI, SACR. PALAT. CÆS. COMIT. JURID. FACVLT. ASSESSORIS ET COD.
PROF. PVBL. ORD. CIVITAT. SINDIC. ET CONSVL.

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE JVRE HONORES
RITE CAPESSENDI

IN AVDITORIO JCTORVM MAJORI

DEFENDENDAM SVSCIPIET

ANTHONIVS VOLCKMARVS
SCHVCHARTVS,

ADVOCATVS,

Ganderslebia Thuring.

DIE XXI. OCTOBRIS, MDCC XXIX.

ERFORDIÆ,

Litteris GROSCHIANIS, Acad. Typogr.